

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Mands Minde 1788-1838. Foredrag over det sidste halve Aarhundredes Historie

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 482. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_599-txt-shoot-idm14023/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

havde kun sovet én Nat, men havde uvitterlig været død i hundrede Aar, og fandt derfor en vildfremmed Verden i sit gamle Hjem. — Ingen talte om andet, end hvad de havde spist i Gaar, og hvad de skulde have i Morgen, og hvor man dog skulde tage Pengene fra til alt, hvad man spiste mellem Aar og Dag, selv naar man vilde drikke Vand til, som dog var noget bart. — Bjørvulvs Drape, som jeg ret havde tænkt, skulde mere Folk, gad ingen læst; Krønikerne, som jeg havde ventet Heltegjerninger af, rørte sig ikke af Pletten; vor store Sprogmeister, Professor Rask, kom hjem fra Persien og Indien og Ceylon med store litterære Skatte, med et over hele Evropa og det halve Asien berømt Navn og med mageløse Kundskaber i sit Fag, men efter Gildet paa Skydebanen herte jeg knap hans Navn nævne, og Universitets-Direktionen havde ikke engang Stunder til at gjere ham til Professor i de østerlandske Sprog, før han var halv død; selv tyske Romaner oversatte man ikke mere, men nøjedes med Elmquists Læsefrugter, samlede paa Literaturens jyske Fæddel. — Var det ikke til at fortvivle over, naar man trode, det var Pennen, der skulde gjere Underværker, og Bøger, der skabte Folk!

Dog, som jeg før en Gang har anmærket, Skjaldene har fri Adgang til Olympen, saa, naar det bliver alt for kjædeligt paa Sletten, véd de dog, hvor de kan faa et lysteligt Syn og en glad Aften; og det varede ikke længer end til 1824, saa sendte Ingemann mig sin »Valdemar den store og hans Mænd«, der vel stødte mig for Hovedet ved Bjælterne paa Saxo Grammaticus, men rev mig dog snart saaledes med sig, at jeg glemte baade Saxe og Valdemar ved det glædelige Syn: at Folke-Hjertet igjen havde vendt sig til sine historiske Helte; thi Ingemann var mig allerede den Gang Termometret for Danmarks Hjerte.

(Nyaarsmorgen. — Ord og Skrift, Mund og Pen. — Folke-Stemmen. — Folke-Raadet.)

